-1

Til deres dages ende

Syv eventyr i én historie

Af Lars Ahn Pedersen

Se så! nu begynder vi. Når vi er ved enden af historien, ved vi mere, end vi nu ved, for det var en ond trold! det var én af de allerværste, det var "dævelen"!
H. C. Andersen, *Snedronningen*

1. "Hun ser mordere overalt."

Jeg er bekymret for min hustru, dronningen.

De tror ikke, jeg ved det, men jeg har hørt, hvad der bliver sagt om hende. De påstår, hun er gal. At hun tror, alle er ude efter hende. At hun ser mordere overalt. Jeg er bange for, at jeg må give dem ret.

Det begyndte med æblerne. Vi var nygifte, og dronningen var lige flyttet ind på slottet, da hun som noget af det første forbød æbler i sin nærhed. Måske havde tingene udviklet sig anderledes, hvis jeg havde sagt fra allerede dér, men jeg forstod godt, hvorfor hun havde det sådan, og jeg ønskede at skåne hende efter alt det, hun havde været ude for med sin stedmor.

Jeg fortsatte derfor med at støtte hende, da hun udvidede forbudet til at gælde hele slottet og til æbler i enhver afskygning. Siden erkender jeg, at det tog overhånd. Hun forsøgte at få mig til at fælde samtlige æbletræer i hele riget, og da jeg sagde nej, havde vi vores første alvorlige skænderi. Måske var det derfor, at jeg lod hende få sin vilje, da hun forlangte en af stalddrengene pisket, fordi han havde spist et æble, netop som hun var kommet forbi.

Men det stoppede ikke ved æblerne. Hun tålte ikke, at tjenestefolkene rørte hende, og hun insisterede på selv at rede sit hår med en kam, som kun hun havde adgang til. I de tilfælde hvor hun havde brug for hjælp med sine kjoler, måtte jeg træde til.

Dernæst forlangte hun samtlige spejle fjernet fra slottet. Forinden havde folk set hende gå rundt og tale til spejlene, og i visse tilfælde havde hun knust dem. Hun forklarede, at hun kun havde gjort det over for dem, som havde været næsvise over for hende. Alligevel valgte jeg igen at føje Dronningen, trods protester fra især hofdamerne.

Et af de største problemer er dog, at vi ikke kan være adskilt. Hun stoler ikke på andre og vil have, at jeg konstant skal være ved hendes side. I starten fandt jeg det romantisk, men med årene er det blevet en belastning. Første gang jeg var ude at rejse uden hende, måtte jeg haste tilbage, fordi hun fik et hysterisk anfald og nægtede at forlade sit værelse, før hun så mig igen. Siden har jeg haft hende med, hver gang mine pligter byder mig at tage længere end en dagsrejse væk fra slottet. Det betyder samtidig, at de steder, vi besøger, skal fjerne alle æbler og spejle i miles omkreds.

Jeg ved, at jeg kunne løse mange af vores problemer, hvis jeg inviterede dværgene til at bo hos os. Min hustru føler sig tryg, når hun er sammen med dem og bliver til en helt anden person, men jeg kan simpelthen ikke få mig selv til det. Bare tanken om dem giver mig myrekryb, og deres årlige besøg er en pine for mig at stå

igennem. Jeg afskyr deres gnækkende stemmer, deres ulidelige sange og deres evindelige snak om guld, men først og fremmest hader jeg den måde, de ser efter min hustru på. Deres hungrende, lystne blikke giver mig kvalme, og jeg må gøre vold på mig selv for ikke at få dem henrettet for majestætsfornærmelse. Jeg tager mig i at spørge, hvad der egentlig foregik, mens hun boede hos dem ude i skoven, men jeg er bange for svaret.

Forstå mig ret, jeg elsker min hustru, og hun har på mange måder været en uvurderlig støtte for mig gennem årene. Hun er også en vidunderlig mor for vores smukke datter, som ligner hende af udseende med sit sorte hår, sin lyse hud og sine røde læber, men ikke af sind. Jeg troede, at meget ville løse sig, da hun fødte prinsessen, men på sin vis har det kun forværret situationen.

Det er sandt, at det at blive forældre giver et nyt syn på én selv, men i min hustrus tilfælde har det betydet, at hun ikke kun frygter for sit eget liv, men også for vores datters. I takt med at hun er blevet ældre, har Prinsessen overtaget mange af mine forpligtelser, når det handler om at hjælpe Dronningen. Det har givet dem et nært forhold, men jeg kan også fornemme, at vores datter er begyndt at føle sig indespærret, og snart kommer den tid, hvor hun vil føle trang til at opleve verden på egen hånd.

Jeg gruer for den dag, for da vil jeg blive tvunget til at vælge mellem de to kvinder, som jeg elsker over alt i denne verden, og jeg ved, at det vil knuse min hustrus hjerte. Hun fortjener det ikke, men hvad kan jeg gøre?

(Læs resten af novellen i *Til deres dages ende*, Kandor 2012)

Dette værk er licenseret under en Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens.